

LLEI DE SERVEIS DE PAGAMENT

Es tracta d'una llei mitjançant la qual s'incorpora en el nostre ordenament jurídic la Directiva sobre serveis de pagament en el mercat interior del Parlament Europeu i del Consell (Directiva 2007/64/CE).

El motiu d'aquesta normativa és harmonitzar les condicions dels sistemes de pagament en tota la Unió Europea. De forma que faciliti l'aplicació dels nous instruments de pagament que s'estudien en el projecte SEPA (Single Euro Payments Area).

Aquesta llei ha entrat en vigor el dia 4 de desembre de 2009, de forma que la seva aplicació encara no s'està fent sentir en el dia a dia de l'activitat econòmica en plenitud, probablement per la poca publicitat i pedagogia que el Govern ha fet.

Les operacions afectades per aquesta llei són les transferències, les domiciliacions i els pagaments amb tarja de crèdit i dèbit.

Hi han tres aspectes modificats que afecten a tots aquests instruments de pagament.

El primer de tots és el fet de que a partir d'ara totes les despeses ocasionades pels instruments de pagament siguin compartides tant per l'ordenant com pel beneficiari. Fins ara en les operacions pagades mitjançant tarja de crèdit o domiciliació bancària, era el beneficiari qui es feia càrrec de totes les despeses, de la mateixa forma que en les transferències era l'ordenant qui suportava tots els costos.

A partir d'ara s'obre la porta de que les entitats financeres cobrin les seves comissions a les dues parts.

El segon punt a tenir en compte d'aquesta llei és el tema de la responsabilitat d'identificar al destinatari dels fons. Fins ara les entitats financeres havien de comprovar si les dades bancàries aportades per l'ordenant coincidien amb les dades personals del destinatari. A partir d'ara és l'ordenant el responsable que el número de Compte Corrent, IBAN o BIC es correspongui amb el destinatari dels fons, sense que l'entitat financera faci cap altre comprovació abans de transferir els fons.

El tercer aspecte comú per tots els instruments de pagament és el de la data "Valor"; a partir d'ara la data "Valor" de l'abonament d'un import coincidirà amb la data en que l'entitat de crèdit del beneficiari rebi els fons de l'entitat de crèdit de l'ordenant.

Concretament per que respecte a les **targes de crèdit i dèbit** aquesta llei presenta dos aspectes rellevants.

El primer és la responsabilitat de les entitats de crèdit respecte a la seguretat d'aquest mitjans de pagament, de forma que han d'establir sistemes d'identificació o contrasenyes segurs, així com són responsables de la seguretat en l'enviament als seus clients d'aquests mitjans de pagament.

El segon és l'establiment d'un nou límit de responsabilitat de l'usuari en el cas d'ús fraudulent d'un instrument de pagament perdut o robat. Aquest límit és de 150.-euros. Estenent aquest límit de responsabilitat a les llibretes d'estalvi.

Pel que respecte a les **domiciliacions** aquesta llei introdueix un nou element que condiciona el sistema de devolució de rebuts: la autorització.

A partir d'ara les domiciliacions de rebuts requereixen l'autorització de l'ordenant (Client) per que el beneficiari (Proveïdor) es cobri amb aquest instrument de pagament les seves factures.

Poden haver tres tipus d'autoritzacions segons de quina manera inclouen la quantitat a transferir.

L'autorització pot incorporar la quantitat exacta que s'ha de transferir mitjançant la domiciliació, en aquest cas el client no podrà tornar el rebut.

En el cas de que en l'autorització hi figuri una quantitat fixada com a límit màxim, només es podrà efectuar la devolució si existeix una raó justificada i la quantitat transferida supera aquest límit. En aquest cas el termini per efectuar la devolució és de 8 setmanes.

Si no figura cap import en l'autorització, la devolució es podrà efectuar en el mencionat termini de 8 setmanes en el cas d'existir una raó justificada.

En el supòsit d'inexistència d'autorització el termini per dur a terme la devolució és de 13 mesos, sempre i quan existeixi una raó justificada.

De totes formes, això no és d'aplicació per a les domiciliacions efectuades abans de l'entrada en vigor d'aquesta llei.

Finalment, en el cas de discrepància en l'existència o no de l'autorització, serà el beneficiari qui haurà de provar l'existència de la mateixa.

© Agència Girona 1940, S.L. 04/2010